

«Ατίθασες» της Ντιενίζ Γκαμζέ Εργκιουβέν

Σε ένα τουρκικό χωριό, χίλια χιλιόμετρα μακριά από την Κωνσταντινούπολη, πέντε ορφανές αδελφές μεγαλώνουν με τη γιαγιά και τον θείο τους. Το περιβάλλον είναι αυταρχικό και περιοριστικό και η επικρατούσα ηθική αναχρονιστική.

Υπέρτατη αξία είναι η διαφύλαξη της παρθενιάς και για αυτόν τον σκοπό το σπίτι περιφράσσεται και μετατρέπεται σε κρατητήριο από το οποίο τα κορίτσια μπορούν να βγουν μόνο όταν συμφωνηθεί να τα “πάρει” κάποιος γαμπρός.

Οι αδελφές, ανάλογα με τον χαρακτήρα τους, αυτοκαταστρέφονται, συμβιβάζονται ή αντιδρούν για να ξεφύγουν από αυτή την καταπιεστική και προκαθορισμένη προοπτική ζωής.

Η ταινία της Ντιενίζ Γκαμζέ Εργκιουβέν θυμίζει τις «Αυτόχειρες παρθένοι» της Σοφίας Κόππολα. Όπως σε εκείνη, έτσι και σε αυτήν, το ζήτημα του συντηρητισμού δεν είναι απλά θρησκευτικό και το ερώτημα μένει να πλανιέται και να ερμηνεύεται περισσότερο στην σύγκρουση ανάμεσα σε δυο κόσμους.

Από τη μια, εκείνος της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ακόμη και

των πιο στοιχειωδών, και από την άλλη, εκείνος του καταναγκασμού και του σκοταδισμού, που παρότι σήμερα θα έπρεπε να θεωρείται, ειδικά στον δυτικό κόσμο, παλιός και ξεπερασμένος, δεν παύει να αντιστέκεται ή ακόμη και να αναβιώνει.

Οι «Ατίθασες»(Mustang) της Ντιενίζ Γκαμζέ Εργκιουβέν είναι μια εξαιρετικά ευαίσθητη και δυναμική κινηματογραφική ματιά πάνω στην καταπίεση της γυναίκας. Και απ'ότι φαίνεται θα είναι και ένας αξιόλογος αντίπαλος στο «[Γιος του Σαούλ](#)» του Λάσλο Νέμες για το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας.

[ΔΤ](#)